

Wielkie Posłanie Jezusa nie jest pobożnym wspomnieniem z przeszłości, lecz najpilniejszym, najbardziej rewolucyjnym i aktualnym nakazem, jaki Chrystus pozostawił swojemu Kościołowi. Nie jest to sugestia ani opcja zarezerwowana dla kilku szczególnie „religijnych” osób. To bezpośredni rozkaz Zmartwychwstałego Pana, wypowiedziany z boską władzą i przeznaczony, by przeniknąć przez wieki aż po — dziś — ciebie i mnie.

Ten artykuł ma na celu **edukować, inspirować i służyć jako przewodnik duchowy**, pomagając zrozumieć, czym naprawdę jest Wielkie Posłanie, dlaczego stanowi ono centrum tradycyjnej wiary katolickiej oraz jak żyć nim wiernie, z apostołskim zapałem i duszpasterską miłością we współczesnym świecie.

1. Czym jest Wielkie Posłanie? Ostatni rozkaz Wiecznego Króla

Wielkie Posłanie zostało wyraźnie sformułowane na końcu Ewangelii według św. Mateusza:

„Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem. A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata.”

(Mt 28,19-20)

Te słowa nie są zwykłym pożegnaniem. Są **duchowym testamentem Chrystusa**, wypowiedzianym po Zmartwychwstaniu, gdy Jego władza została już w pełni objawiona:

„Dana Mi jest wszelka władza w niebie i na ziemi” (Mt 28,18).

Kościół rodzi się misyjny, ponieważ **Chrystus założył go jako misyjny**. Od samego początku katolicyzm nie jest wiarą zamkniętą w sferze prywatnej, lecz wiarą, która **wychodzi, głosi, gromadzi, naucza i chrzci**.

2. Biblijne korzenie i ciągłość w całym Objawieniu

Wielkie Posłanie nie pojawia się znikąd. Jest przygotowywane na kartach całego Pisma Świętego:

- Bóg obiecuje Abrahamowi, że „**w tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi**” (Rdz 12,3).
- Prorocy zapowiadają, że narody będą kroczyć ku światłu Pana (por. Iz 2,2-3).
- Jezus już w czasie swojej publicznej działalności posyła Dwunastu i siedemdziesięciu dwóch (por. Łk 10,1).
- Po Pięćdziesiątnicy Apostołowie głoszą **bez lęku**, nawet w obliczu prześladowań.

Pierwotny Kościół doskonale zrozumiał ten nakaz: **albo się ewangelizuje, albo zdradza Ewangelię**.

3. Znaczenie teologiczne: ewangelizacja nie jest opcją

Z teologicznego punktu widzenia Wielkie Posłanie opiera się na fundamentalnych prawdach:

a) Chrystus jest jedynym Zbawicielem

Kościół wyznaje, z miłością, ale i z jasnością, że:

„*Nie ma w żadnym innym zbawienia; nie dano bowiem ludziom pod niebem żadnego innego imienia, w którym moglibyśmy być zbawieni*” (Dz 4,12).

Ewangelizacja nie polega na narzucaniu, lecz na **ofiarowaniu zbawienia**, którego Bóg pragnie dla wszystkich.

b) Wiara rodzi się z głoszenia

Święty Paweł mówi bez ogródek:

„Jakże więc mieliby wzywać Tego, w którego nie uwierzyli? Jakże mieliby uwierzyć w Tego, o którym nie słyszeli? Jakże mieliby słyszeć, gdy im nikt nie głosi?” (Rz 10,14).

Wiara nie rodzi się spontanicznie. **Potrzebuje świadków, słów, sakramentów i nauczania.**

c) Kościół jest powszechnym sakramentem zbawienia

Zaprzeczanie misyjnemu posłannictwu Kościoła oznacza pozbawienie go racji istnienia.

4. Prozelityzm katolicki: wyjaśnienie źle rozumianego pojęcia

Dziś słowo *prozelityzm* często postrzegane jest negatywnie. Jednak **w swoim autentycznym i tradycyjnym znaczeniu** katolicki prozelityzm nie jest manipulacją ani presją psychiczną.

Czym katolicki prozelityzm NIE jest:

- Nie jest przymusem.
- Nie jest oszustwem.
- Nie jest pogardą wobec drugiego.
- Nie jest przemocą kulturową ani duchową.

Czym JEST:

- **Jawnym głosem Chrystusa.**
- Wolnym i rozumnym zaproszeniem do wiary.
- Spójnym świadectwem życia chrześcijańskiego.
- Szczerym pragnieniem dobra wiecznego drugiego człowieka.

Prawdziwa miłość oznacza **pragnąć zbawienia drugiego**, a nie jedynie jego doczesnego dobrobytu.

5. Wielkie Posłanie we współczesnym kontekście: świat do ponownej ewangelizacji

Żyjemy w społeczeństwie:

- zsekularyzowanym,
- relatywistycznym,
- duchowo zmęczonym,
- a zarazem — paradoksalnie — spragnionym sensu.

Dziś misja nie dotyczy jedynie „odległych krain”, lecz także:

- rodzin,
- młodych ludzi,
- środowisk pracy,
- mediów społecznościowych,
- kultur niegdyś chrześcijańskich, które zapomniały o Bogu.

Wielkie Posłanie dziś to **misja ad intra i ad extra**.

6. Rzetelny przewodnik praktyczny: jak dziś żyć Wielkim Posłaniem

1. Osobiste nawrócenie

Nie można ewangelizować tego, czym się nie żyje.

Misja zaczyna się od:

- wiernego życia sakramentalnego,
- codziennej modlitwy,

- spójności moralnej.

2. Solidna formacja

Katolik bez formacji jest misjonarzem bez broni.
Niezbędne jest:

- poznanie Katechizmu,
- Pisma Świętego,
- Tradycji i Magisterium.

3. Widoczne świadectwo

Życie chrześcijańskie powinno **provokować do refleksji**:

- w pracy,
- w rodzinie,
- w cierpieniu,
- w radości.

Trwałe milczenie nie jest roztropnością — jest zaniedbaniem.

4. Jawne głoszenie

Przyjdzie moment, by mówić:

- o Chrystusie,
- o Kościele,
- o sakramentach,
- o ostatecznym sensie życia.

5. Towarzystwo duszpasterskie

Ewangelizacja to nie rzucanie haseł i znikanie.
To wspólna droga, słuchanie i korygowanie z miłością oraz cierpliwością.

6. Zaufanie łasce

Nawrócenia nie dokonuje misjonarz, lecz Bóg.
Naszym zadaniem jest **wiernie siać**.

7. Maryja i Wielkie Poście: pierwsza misjonarka

Zanim Apostołowie wyruszyli na misję, Maryja już zaniósła Chrystusa światu, odwiedzając Elżbietę. Uczy ona:

- gotowości,
- pokory,
- uległości Duchowi Świętemu.

Każda autentycznie katolicka misja jest **maryjna**.

Zakończenie: nakaz, który wciąż czeka na twoje „tak”

Wielkie Poście nie jest zarezerwowane wyłącznie dla biskupów, kapłanów czy „oficjalnych” misjonarzy.

Jest ono dla **każdego ochrzczonego**.

Chrystus wciąż mówi dzisiaj:

| „Idźcie”.

Nie pytał, czy to będzie łatwe.

Nie obiecywał oklasków.

Zagwarantował jednak coś najważniejszego:

| *„Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata.”*

I z tą obietnicą Kościół idzie dalej swoją drogą...

Czy ty idziesz razem z nim?